

Sygn. akt: I C 658/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa U. (...) z siedzibą w L.

przeciwko M. D.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 658/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód U. (...) z siedzibą w L. wniósł przeciwko M. G. pozew o zapłatę kwoty 4167,64 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż na podstawie umowy cesji nabył od (...) SA. wierzytelność powstałą z tytułu świadczonych przez zbywcę usług o abonament telewizyjny, wynikającą z umowy o nr klienta (...) z dnia 29 lutego 2012 r. Powód podkreślił, iż na dochodzoną pozewem kwotę składają się należności wynikające z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela dokumentów księgowych powiększone o naliczoną kwotę odsetek.

Na podstawie danych pozwanej zawartych w pozwie (data urodzenia) brak było możliwości zweryfikowania pozwanej jako M. G.. W związku z powyższym wezwano powoda przez pełnomocnika do uzupełnienia pozwu przez wskazanie dodatkowych informacji dotyczących pozwanej M. G. niezbędnych do ustalenia przez Sąd jej numeru PESEL lub numeru NIP, takich jak adres zamieszkania na pobyt stały, numer i seria dokumentu tożsamości, data urodzenia, imiona i nazwiska rodziców, wobec niemożności ustalenia tego numeru z urzędu przez Sąd w trybie art. 2081 k.p.c.

W piśmie z dnia 14 lutego 2017 r. powód wskazał, że obecnie pozwana nosi nazwisko D.. W związku z powyższym zarządzeniem z dnia 28 lutego 2017 r. zmieniono oznaczenie pozwanej na M. D..

Pozwana M. D. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 19 kwietnia 2017 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie zażądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 19 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lutego 2012 roku pozwana M. G. zawarła zC. (...) spółka z o.o. umowę o abonament telewizyjny, nr klienta oznaczono cyfrą (...).

bezsporne, nadto dowód: umowa. k. 4

W dniu 16 maja 2014 r. doszło do połączenia się (poprzez przejęcie w trybie art. 492 § 1 KSH) spółek (...) SA (spółka przejmująca) i C. (...) (spółka przejmowana). Przekształcenie doszło do skutku poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Tym samym spółka przejmująca weszła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej w zakresie zawartych umów świadczenia usług o abonament telewizyjny bez konieczności ich aneksowania.

bezsporne, ponadto postanowienie k. 7

Pismem z dnia 26 stycznia 2015 roku powód zawiadomił pozwaną o przelewie przysługującej przeciwko niej wierzytelności oraz wezwał do zapłaty kwoty 3862,11 zł do dnia 12 lutego 2015 roku.

bezsporne, nadto dowód: zawiadomienie o przelewie. k.11, wezwanie do zapłaty. k.12

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda. Takie

ujęcie nie oznacza, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi z urzędu.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych sprawy i zaoferowany przez powoda materiał dowodowy – w świetle powyższych wywodów – w niniejszej sprawie budził w ocenie Sądu wątpliwości.

Podstawą dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia miała być nabyta od (...) SA z siedzibą w W. przez powoda w ramach umowy sprzedaży wierzytelności, której dotyczyła również umowa szczegółowa, przysługująca przeciwko pozwanej M. G. (obecnie D.) wierzytelność z tytułu umowy o abonament. Zauważyć jednak należy, iż z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika, aby wierzytelność przysługująca przeciwko pozwanej została skutecznie przeniesiona na rzecz powoda w ramach umowy cesji wierzytelności.

Zaznaczyć bowiem należy, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

W niniejszej sprawie z zaproponowanego przez powoda materiału dowodowego bezspornie wynika fakt zawarcia przez pozwaną z (...) spółką z o.o. z siedzibą w W. w dniu 29 lutego 2012 roku umowy o abonament (dowód: k. 4) .

Analiza materiału dowodowego spowodowała, że wątpliwości Sądu budziła kwestia skuteczności przeniesienia wierzytelności przysługującej przeciwko pozwanej przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

W niniejszej sprawie powód wywodził, iż nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność z tytułu umowy o abonament z dnia 29 lutego 2012 r., a która pierwotnie przysługiwała (...) SA. Na tę okoliczność powód przedłożył poświadczone za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego kserokopie umowy szczegółowej. Dokonując jej szczegółowej oceny Sąd stwierdził, iż w imieniu zbywcy wierzytelności tj Spółki I. (...) działał J. V. i N. D., a w imieniu powoda G. B. i N. G. Brak jest natomiast jakiegokolwiek środka dowodowego, z którego wynikałoby umocowanie ww. osób do działania w imieniu stron umowy. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu na tę okoliczność. W ocenie Sądu nie można zatem jednoznacznie stwierdzić, czy osoby działające w imieniu stron były umocowane do zawarcia umowy szczegółowej, na którą powołał się powód. Ponadto należy wskazać, że w celu udowodnienia swoich twierdzeń dotyczących nabycia przedmiotowych wierzytelności powód przedłożył jedynie dowód związany z ww. umową szczegółową nawiązującą do zawartej wcześniej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 kwietnia 2010 r. Nie przedłożono jednak ww. umowy sprzedaży wierzytelności, w związku z czym Sąd został pozbawiony możliwości oceny czy umowa sprzedaży wierzytelności skutecznie przeniosła wierzytelności, których dotyczy umowa szczegółowa. Z treści tej umowy wynika jedynie, iż strony ustalają że postanowieniami umowy szczegółowej zostają objęte wierzytelności wskazane w załączniku nr1, odzwierciedlające stan wierzytelności na dzień 16.12 2014 r.. Powód nie przedłożył jednak żadnego dowodu, w szczególności przedmiotowej umowy sprzedaży wierzytelności, z której wynikałby fakt przeniesienia wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powyższe dowody nie stanowiły dostatecznej podstawy do przyjęcia, że powód w drodze powołanych wyżej umów cesji nabył wierzytelność dochodzoną pozwem, a co za tym idzie strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji czynnej, jak również, że przysługuje jej wobec pozwanej dochodzone roszczenie.

Zauważyć również należy, iż powód nie wykazał także, że dochodzone roszczenie w wysokości 4.166,64 zł. objęte było umowa szczegółową. Z załącznika listy wierzytelności umowy szczegółowej z dnia 22 grudnia 2014 r. wynika, że przeniesiono roszczenia w stosunku do M. G. dotyczące należności głównej w wysokości 3.031,82 zł. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się należności wynikające z umowy o świadczenie usług abonenckich zawartej z pozwaną. I tak powód dochodził od pozwanej należności na które składały się następujące należności: kwota 304 zł tytułem niezapłaconej należności wynikającej z nieuregulowania abonamentu, 300 zł. opłata specjalna z tytułu zwrotu karty służącej do dekodowania, 1166zł. z tytułu opłaty specjalnej za rozwiązanie umowy przed upływem okresu na jaki została zawarta z przyczyn po stronie abonenta, 1 zł. z tytułu opłaty za antenę satelitarna, 700 zł. z tytułu opłaty specjalnej o wartości sprzętu przekazanego abonentowi w ramach umowy najmu lub do bezpłatnego korzystania i niezwróconego po zakończeniu obowiązywania umowy, 1366,55 zł. z tytułu odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela. W zaproponowanym przez powoda materiale dowodowym zabrakło dowodów, z których wynikałaby co składa się na należność główną, której dotyczył ww. załącznik nr 1. Powód powołuje się na zasadność ww. poszczególnych kwot, jednakże żaden z przedłożonych dokumentów w niniejszej sprawie nie wykazuje, że takie należności przysługiwały pierwotnemu wierzycielowi. Z załącznika wynika, że należność główna, której miała dotyczyć umowa cesji wierzytelności, dotyczy kwoty 3031,82 zł.

W związku z powyższym nie sposób zwłaszcza ustalić w jakiej kwocie pozwana została obciążona należnościami wynikającymi z umowy, tj. jakimi należnościami i w jakim okresie.

W oparciu o powyższe zarówno wysokość dochodzonego roszczenia oraz przeniesienie przedmiotowej wierzytelności na powoda – budzą wątpliwości Sądu, które uzasadniały oddalenie powództwa.